

Кирил Христов

Пасха

Усмихнат сирото, Господний дом
нататък в утрото белее.

Града наоколо му от зори пустее,
прелива се вълна подир вълна насам:
те всички идат на Голгота
като една душа
и погледите викат: „Ето ме – живота! –
Аз не греша!“

И като че се святка околвръст страната
сред пролетен за празник жаден ден –
и нощ на всички прагове е с кървав мак в косата.

И тихо се понесе над главите на сганта
безмълвен – сякаш звук самотен от
камбана.

Върху корава длана
на бич държалата ддесница на Христа
разцъфна като роза, първа рана.
И слушат те от близо и далеч:
Звучи така безумно родна реч!
„Просто им, Татко, те не знаят
що вършат.“

И като прегазен труп
във покривалата си свити вкуп
под кръста три жени ридаят.

И в неподвижна берна глъбина
избиват огнени езици: миг широко запламтява –
и пропаст под нозете озарява,
продънена внезапно, настръх като сетня светлина.

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6987>]